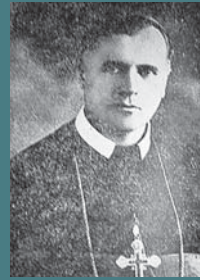

Не згасає світло

Колись давно, в далекій Канаді, жив українець, великої і світлої душі людина. Його знали як Василя Ладика. За посадою та покликанням він був засновником митрополії в Канаді, а згодом – архієпископом Канадської української католицької церкви, справжнім носієм добра й любові.

Ірчі ПУЗИКОВА

У Криму в селі Чистенькому мешкають родичі Василя Ладика. За їхніми розповідями, він чесно й з гідністю виконував свої обов'язки протягом 30 років, і залишив посаду через важку недугу. Сім'я кримчанина Ігоря Ленчука, внучатого племінника архієпископа, впродовж багатьох років цікавиться долею свого родича, пише листи до всіх церковних інстанцій України та Канади і терпляче чекає на відповідь.

Аби відтворити генеалогічне дерево роду і залишити дітям справжню історію своєї сім'ї, родичі Ладика намагаються максимально бережно дослідити її коріння.

– Життя дідуса – яскрава сторінка літопису нашого роду. Обійти, забути, чи пропустити її не дозволяє серце, – каже Ігор.

Сам він – колишній військовий лікар, закінчив Санкт-Петербурзьку військово-медичну академію, до демобілізації займав посаду керівника медичної частини госпіталю ВМСУ.

– Моя мати Володимира була єдиною рідною душею владика, – продовжує чоловік свою розповідь. Вона все життя підтримувала зв'язок із дідусем, навіть у роки, коли існувала зловісна графа «родичі за кордоном» і наслідки за листування з ними були непередбачувані. Щодня ми з трепетом чекали красивих конвертів із Вінніпега. Та із захватом слухали, як мама перчитувала по кілька разів один і той самий лист, малювали в уяві картини невідомої нам країни й міста, де жив дідусь. Я бачив його уві сні і мріяв про зустріч із ним. Мама у своїх розповідях наділяла його найкращими людськими рисами. І він, безумовно, заслуговував на це.

Завдяки своєму дядькові мама здобула хорошу церковну освіту. Дід постійно кликав її до Канади, та вона так і не збралася. Будь-яку звістку про нього берегла, як реліквію. Воло-

димира не пропускала жодної нагоди дізнатися хоч щось про життя дідуса в Канаді, про його церковну діяльність.

Архієпископ Василь Ладика народився 2 серпня 1884 року в Дрогобичі.

Зростав він у бідній робочій родині. Його батько Василь Ладика і мати Катерина (дівооче прізвище – Пляущак) мали двох синів – Івана, народженого й охрещеного 27 липня 1880 року, та Володимира, народженого й охрещеного 2 вересня 1884 року, котрий з волі Божої став архієпископом Канадським. Моя мати народилася в сім'ї Івана.

Володимиру було п'ять років, коли з життя пішов його батько, єдиний годувальник сім'ї. Ще навчаючись у гімназії, хлопчик вирішив своє основне, життєво важливе питання: він має служити Богу. 1 вересня 1903 року, коли Володимиру виповнилося 19 років, він назавжди залишив батьківський дім. Перший крок до нового життя зробив у монастирі василіян у Крехові біля Жовкви. Під час постригу взяв собі ім'я святого Василя, засновника чернечого ордену на Сході. Настоятель цієї церкви став його духовником. Тут були закладені підвалини його духовного життя. 2 квітня 1905 року він дав чернечу обітницю. Духовним провідником Василя-Володимира став блаженний Діонісій Ткачук, пізніше архімандрит Чина, якого його вірний учень згадував усе життя із вдячністю. 1905 року померла його мати, і він цілковито віддав себе служінню церкві.

Після посвячення в ценці Василій Ладика продовжив своє навчання в гімназії при монастирі у Крехові.

У період його перших самостійних кроків 1900–1910 років набула актуальності духовна освіта українських переселенців у Канаді. Василій-Володимир Ладика прибув до Канади 1912 року. Тут він продовжив свої студії у Великій семінарії в Монреалі.

Владика справедливо називали справжнім українським патріотом. Його моральної підтримки потребували тисячі емігрантів, які слухали настанови свого духовника і вірили, що тут, у чужій країні, він здатен захистити їх від викликів життя. За вірою, надією й любов'ю йшли до нього люди.

Василій Ладика став засновником тижневика «Українські вісті», братства українських католиків, Ліги українських католицьких жінок і українського католицького юнацтва. Він брав активну участь у розвитку культурної й національної спілки українців-переселенців. З його ініціативи відкривалися українські школи, щоб молодь зберігала мову і культуру своїх прадідів. Завдяки владичі в Канаді почався рух на захист переселенців.

За великі заслуги у становленні української церкви в Канаді святійший отець Папа Пій XII 1948 року видав наказ, у якому оголосив «про придатність Василя Ладика високому чину Архієпископа».

1 вересня 1956 року він помер, і весь католицький світ означив цей факт дуже точною фразою: «Василій Ладика заснув».

Питання, чому ніхто не повідомив про смерть владика родичам в Україні, залишається без відповіді і донині.

Після розпаду Союзу 1991 року Володимира Ленчука знову звернулася до Ватикану із проханням відшукати її дядька, але відповіді так і не отримала. 1996 року відкрили Гошівський монастир, греко-католицької церкви повернули всі її будівлі. Володимира звернулася до настоятеля монастиря. У відповіді ще раз підтвердили, що її дядько був видатною людиною...

Через 30 років по смерті видатного церковного діяча в Америці заснували лицарський орден імені Василя Ладика, котрий діє на території Латвії і України.

63

28 липня — День хрещення Київської Русі

Князь Київський Володимир Святославович – онук княгині Ольги. Посприяв тому, щоб християнство стало державною релігією Київської Русі. Після свого хрещення Володимир наказав хреститися киянам, а поганських ідолів – скинути в Дніпро. За наказом князя збудували чимало храмів, зокрема Десятинну церкву в Києві. Хрещення Київської Русі Володимиром було продовженням тривалого процесу її християнізації.

Патріарх Київський і всієї Руси-України Філарет очолив хресну ходу вірян до пам'ятника князю Володимиру Великому, де був відслужений урочистий молебень з нагоди 1026-річчя хрещення Київської Русі. Київ, 28 липня 2014 р.

Фото Андрія НЕСТЕРЕНКА.